

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillernes grundlæggende politiske udgangspunkt er, at sociallovgivningen skal indrettes, så det kun er danske statsborgere og de landes statsborgere, som Danmark slutter en gensidig overenskomst med, der er omfattet af bistandsloven. Der tænkes her f.eks. på erhvervsaktive EU/EØS-borgere og deres familiemedlemmer i Danmark, som på grund af EU-reglerne sidestilles med danske statsborgere med hensyn til sociale fordele.

Beslutningsforslaget om markant lavere sociale ydelser til udlændinge end dem, der tilkommer danske statsborgere, samt indførelse af en særlig sats for flygtninge er alene tænkt som et første skridt mod at gøre sociale ydelser fuldstændig betinget af dansk statsborgerskab eller gensidig overenskomst med udlandet. Dansk Folkeparti ønsker at ændre på de urimelige overførselsindkomster til udlændinge, der normalt kommer fra områder, hvor den offentlige hjælp til personer, der ikke kan forsørge sig selv, enten er ikkeeksisterende eller meget beskedent i forhold til, hvad de oplever i Danmark.

Forslagsstillerne ønsker at fastsætte satser, der i højere grad står i rimeligt forhold til de levevilkår, de tilflyttende personer tidligere oplevede. Det er således hensigten at begrænse de tilflytendes oplevelse af at blive tilført meget store kontantbeløb. Forslagsstillerne vil med beslutningsforslaget opnå, at ydelserne efter loven ikke giver anledning til mytedannelser hos personer i tredjelande, der giver disse personer et yderligere incitament til at søge til Danmark ud fra et bekvemmelighedssynspunkt.

Danmark er overordentlig efterspurgt som opholdsland blandt mange personer i tredjelande. Dette skyldes ikke alene, at der hidtil er ført en meget lempelig politik med hensyn til tildeling af varige opholdstilladelser, der giver en ubetinget ret til livsvarigt ophold og forsørgelse i Danmark, men også, at de sociale ydelser til flygtningene er særdeles favorable.

Hensigten med beslutningsforslaget er således også at begrænse det danske samfunds forsørgerbyrde over for udlændinge. Dansk Folkepartis egen udgiftsundersøgelse har vist, at der årligt bruges 14,1 mia. kr. alene til sociale sikringsydelser og velfærdsforanstaltninger til flygtninge og indvandrere.

Danskerne oplever det ofte som en urimelig for-

skelsbehandling, når de selv bliver stillet tilbage i boligkøen som følge af kommunernes ret til at anvise en bestemt del af boligmassen til udlændinge. På grund af familiestørrelserne og reglerne om boligsikring bliver indvandrere og flygtninge ofte tilført større offentlige tilskud, hvilket kan opfattes som en særbehandling i forhold til de vilkår, der tilbydes andre grupper i samfundet, der lever af overførselsindkomster.

Det tilsigtes med beslutningsforslaget at mindske udlændinges efterspørgsel på Danmark som bekvemt opholdssted, hvor det er attraktivt at få ophold på grund af det gavmilde danske forsørgelsessystem. Forslagsstillerne er af den opfattelse, at et signal om gavmildhed desværre appellerer til de udlændinge, der netop ønsker et liv på offentlig forsørgelse og ikke ønsker at bidrage til det danske samfund med arbejdsmhed og initiativ.

Der kan i fremtiden forventes en øget interesse for indvandring fra personer fra ulande til højtudviklede industrilande som Danmark. Forslagsstillerne finder på den baggrund, at det er vigtigt at afstemme den danske sociallovgivning med disse forhold, så sociallovgivningen ikke i sig selv giver anledning til masseindvandring.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse har udlændinge ikke et ubetinget krav på offentlig forsørgelse i Danmark på samme niveau som danske statsborgere, selv om FN's flygtningekonvention i artikel 23 om offentlig understøttelse siger: »Med hensyn til offentlig hjælp og understøttelse skal de kontraherende stater indrømme flygtninge, der lovligt bor inden for deres område, samme behandling som deres egne statsborgere.« Bestemmelsen har til formål at sikre flygtninge et eksistensgrundlag i det land, hvor de lovligt opholder sig, men som nævnt ikke et krav om sociale ydelser på samme niveau som danske statsborgere. Denne opfattelse kommer også frem i FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, jf. Lovtidende C fra 1972, nr. 55. Her står der i art. 1, nr. 2: »Denne konvention finder ikke anvendelse på sådan forskelsbehandling, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling, som en i denne konvention deltagende stat foretager mellem sine egne statsborgere og udlændinge.«